

derfor ogsaa overbevist om, at de ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn ganske vilde samstemme med dem fra Landet, som nærmest søle Trykket, i at anbefale denne Frihed, og jeg vil ogsaa troe, at de Samme, som ikke have Friheden fuldstændigt, nu vilde ønske den udstrakt til alle kirkelige Handlinger, fordi det dog er ganske unaturligt, som det nu er eller meget let kan komme til at være for Enkeltmand i Kjøbenhavn, at han kan komme til at holde sig til flere end een Præst — det kan meget let skee. Jeg har selv for ikke saa særdeles mange Aar tilbage levet her, og Forholdet for min Person var saaledes, at jeg hørte Prædiken i en Kirke, lod mine Børn døbe i en anden og maatte gaae til Alters i en tredje; det er dog formeget forlangt i vor Tid, som ikke er saameget hidtig paa kirkelige Sager, at Folk skulle have med to eller tre Præster at bestille. Og hvad er der saa vundet ved alt Dette? Gaaer der Noget fra den ene Præst, saa slutte de sig til en anden; det vil jo i det Hele meget snart komme til at ordne og jævne sig, og saaledes har det ogsaa vilst sig her i Kjøbenhavn, at der ikke uden Henseende er den allermindste Fare at befrygte. Dersom der nemlig skulde være nogen Fare at befrygte, saa maatte det jo netop være i en Stad som Kjøbenhavn, hvor der er saamange Præster, og hvor det er saa let for de enkelte Menighedsmedlemmer at kunne gaae fra den ene Kirke til den anden. Har det da udvirket sig saaledes her i Kjøbenhavn, at Folk løbe fra den ene Kirke til den anden, har det ikke uddanner og udvirket sig saaledes her i Hovedstaden, at den enkelte Mand og den enkelte Familie slutter sig til een bestemt Præst og helst blive hos ham, og har det givet Anledning til nogen Klage eller nogen virkelig Besværlighed? Og naar vi have dette liggende ligesom vore Dine, hvorfor skulde vi da frygte det Allermindste for, at Friheden, naar den udstrækkes til hele Landet, hvor den umuligt kan benyttes i den Udstrækning som i Kjøbenhavn, skulde komme til at føre den allermindste Vanskelighed med sig. Jeg skal derfor paa det Indstandigste anbefale det høitærede Thing, jeg vil ikke alene sige at vedtage, men med stor Majoritet at vedtage Udvalgets Forslag, saa at det kan blive klart

og vitterligt, at det slet ikke ligger det danske Folk paa Sinde at lægge nogen som helst Besværlighed paa andre Menneskers Samvittighed. Her spørges ikke om nogen bestemt Tro, men her spørges, om vi ville unde hverandre Frihed, og om vi, idet vi unde hverandre Frihed, ogsaa ville erhverve os en naturlig Ret til at have Frihed for os selv, thi det er rigtignok min fuldkomne Overbevisning, at dersom en Mand ikke vil unde en Anden Frihed, da har han derved selv forbrudt sin Ret til Frihed. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse) talte forrige Gang Endeel om Sagen, men deels opfattede jeg ikke saa ganske rigtigt Alt, hvad han sagde, og deels talte han om den Kirke, han sigtede til, som om en „Anstalt,“ og da jeg nu ikke vel kan indlade mig paa saadanne Anstalter, saa vil jeg ikke videre udtale mig derover.

Ottefen: Jeg udtalte allerede ved Sagens første Behandling, at jeg ikke havde Noget imod det Princip, som var lagt til Grund for dette Lovforslag, naar det kun kunde sættes igjennem, uden at Noget derved skulde skee nogen Skade, og, at dette ikke skal skee, har jo det ærede Udvalg saa godt som muligt søgt at bøde paa. Jeg kan ikke nægte, at denne Sag har vundet særdeles betydeligt ved det, som Udvalget har foreslaaet, og jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at det saaledes maa gaae igjennem; jeg kan dernæst ikke heller see Andet, end at Udvalget har forbedret Lovforslaget, idet den oprindelige Forslagsstiller ønskede, at kirkelige Handlinger maatte skee ved enhver ordineret Mand, enten han var i noget Statsembede eller var fungerende Præst i Landet eller ei. Naar der skal være Noget at binde sig til, saa kan jeg ikke troe Andet, end at man maatte holde paa, at denne Mand havde et Embede, hvorpaa det var hans Pligt at være. Jeg er ikke af dem, som sætte saa stor Pris paa Ordinationen i den lutheriske Kirke, at jeg troede, at det gik an at binde det alene dertil, og derfor holder jeg mere af min ærede Ven, den oprindelige Forslagsstiller, naar jeg erkender ham for at være Præst, paa Grund af, at han er bestiftet til det Embede, som han beklæder, og som jeg er vis paa, at han efter Apostelens Formaning vil tage vare